

A HÓNAP VERSE

Választott versem modern, meghökkentő allegória a szavak uralhatatlan uralmáról. Martin Heidegger, a híres filozófus szerint „a nyelv a lét háza”. Hughes verse alapján azt mondhatjuk, egyszerre óriási palotánk van, mégis hontalanok vagyunk. Hogyan lehetséges mindez? Feloldható az ellentmondás? Fel kell-e egyáltalán oldani?

Örkényt idézve: „Aki ezen elgondolkozik, s ügyel rá, hogy gondolatai ne kalandozzanak összevissza, hanem helyes irányba haladjanak, nagy igazságoknak jöhet a nyomára.”

A hónap versét választotta (és egyúttal fordította):

Bajnóczy Zoltán

Ted Hughes: *Varjú vadászik*

Varjú
Úgy döntött, kipróbálja a szavakat.

Kitalált hozzá pár szót, remek kis falkát –
Tisztaszemű, zengő hangú, idomított,
Erős fogú volt mind.
Nem találhatott volna nemesebb nyáját.

Kiválasztotta a nyulat, a szavak pedig félreálltak,
Hangjuk csak úgy zengett.
Varjú Varjú volt, nem vitás, de a nyúl?

Átalakult betonbunkerré.
A szavak tiltakozva körülvették, hangjuk csak úgy zengett.

Varjú bombákká változtatta a szavakat – felrobbantották a bunkert.
A bunker darabjai fölrepültek, seregélyraj volt.

Varjú gépfegyverekké változtatta a szavakat, azok pedig lelőtték a seregélyeket.
A zuhanó seregélyek felhőszakadássá változtak.

Varjú víztározóvá változtatta a szavakat, az pedig összegyűjtötte a vizet.
A víz földrengéssé változott, az pedig elnyelte a víztározót.

A földrengés nyúllá változott, eliramodott a hegy felé,
Bekebelezve Varjú szavait.

Varjú ámulva nézett a szökellő nyúl után,
A csodálattól elnémulva.